

Таблиця – Тенденція експорту цукру України

Сахар	2012	2013	2014
Експорт, тис. тонн	176,2	119,1	0,5

Зменшення доходів населення і зниження промислового споживання (через відсутність експорту кондитерських виробів до Росії) призвело до скорочення внутрішнього попиту.

Отже, проаналізувавши цінову політику на цукор і сучасний стан буряко-цукрової галузі, можна спостерігати дефіцит цукру в Україні. Активний експорт, скорочення посівних площ і недовироблення в минулих сезонах привели до істотного підвищення цін. Серед загальних факторів, що стримують розвиток цукрової галузі можна віднести такі:

- зменшення посівних площ і кількості цукрових заводів;
- висока собівартість продукції через застарілі технології;
- сезонність розвитку ринку.

Література

1. Волков, О.І. Економіка підприємства / О.І Волков, В.К. Скляренко. – М .: ИНФРА-М, 2001. – 230 с.
2. Канке, А.А. Анализ финансово-хозяйственной деятельности предприятия: Уч. пособие / А.А. Канке, И.П. Кошова. – 2-е изд., перераб. и доп. – М .: ВД «Форум»: ИНФРА-М, 2007. – 288 с.
3. Любушин Н.П. Комплексний економічний аналіз господарської діяльності. – М: ЮНИТИ, 2005 – 445 с.
4. Свірідова С.С. Выявление факторов снижения себестоимости продукции на предприятии / С.С.Свірідова, О.Ю.Горелкина. // Научно-практический журнал «Економічні студії». – 2014. – Вип. 4(04) – С. 76-79.

РЕГІОНАЛЬНА СКЛАДОВА СТИМУЛЮВАННЯ ВЕНЧУРНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

*С.Б.Смірнов, магістр
Одеський національний політехнічний університет*

Венчурний бізнес в Україні нині знаходиться ще в зародковому стані. Власники фінансових ресурсів, необхідних для інвестування венчурних компаній, тільки починають розуміти, що вкладання коштів на декілька років є нормою і може бути ефективним. У країні немає потрібної кількості менеджерів для управління новими венчурними компаніями. Державна політика щодо вдосконалення організаційної структури венчурного

підприємництва з метою підвищення його інноваційної активності має проводитися комплексно на всіх рівнях.

На державному рівні (перший рівень) повинна бути розроблена концепція участі венчурного підприємництва в реалізації науково-технічної програми країни, в якій визначається його участь в реалізації цих програм, форми і механізми взаємодії з державними і приватними структурами, джерела фінансування тощо.

На регіональному рівні (другий рівень) повинні формуватися, виходячи з розробленої концепції, регіональні центри підтримки розвитку і функціонування венчурного бізнесу. Основою для них можуть бути регіональні відділення Української державної інвестиційної фінансово-кредитної установи, що дозволить з мінімальними державними витратами забезпечити вибір пріоритетних напрямів розвитку венчурного підприємництва в кожному регіоні. Нормативно-правове забезпечення венчурного підприємництва, чинне законодавство України з питань впровадження і розвитку венчурного бізнесу [1] має наступні недоліки:

- немає чіткого визначення юридичного статусу суб'єктів венчурного підприємництва;
- відсутні законодавчі акти, які регулюють відносини, пов'язані з використанням наукового відкриття (патентні та авторські права не забезпечують охорону прав вчених на фундаментальні результати наукових досліджень, отриманих вперше);
- немає чітко сформульованих вимог до уставних документів при створенні небанківських кредитно-фінансових організацій;
- немає положень, які регламентують можливість використання венчурного капіталу для фінансування інноваційних проектів;
- відсутня завершена нормативно-правова база, яка необхідна для проведення місцевими органами влади об'єктивного контролю та моніторингу ефективності роботи інноваційних підприємств, організацій та творчих колективів винахідницької діяльності.

Одним із найбільш стримуючих факторів для розвитку венчурного підприємництва в Україні виступає низький рівень розвитку організованого фондового ринку та корпоративної культури. Як показує світовий досвід, становлення і сталий розвиток малих технологічних підприємств не можуть бути ефективно реалізовані без державної підтримки [2]. Тому, ключовим напрямом повинен стати розвиток сучасних фінансових інструментів і механізмів для залучення позабюджетних коштів у сферу розробки, виробництва і реалізації високотехнологічної продукції. Вирішення цієї

проблеми може бути досягнуто шляхом використання «венчурного» способу фінансування малого і середнього бізнесу [3]. Держава повинна лише запустити цей процес, а по мірі його успішного розвитку своєчасно «вийти» з нього.

Література

1. Забарна Е.М. Економічний зміст проектного фінансування та специфіка його використання в Україні / Е.М.Забарна, М.В.Кула // Бизнес-информ. – 2012. – №7. – С.121-124.
2. Забарна Е.М. Інноваційний маркетинг підприємств: теорія, методологія, механізм. Монографія. / Е.М.Забарна, О.Б. Звягінцева.–Одеса:Фенікс, 2013. – 75 с.
3. Рябко А. В. Особливості умов функціонування венчурних підприємств в економічно розвинутих країнах : [Електронний ресурс] – Режим доступу < http://www.rusnauka.com/11_EISN_2011/Economics/6_84926.doc.htm >

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

*М.О.Танасенко, аспірант
Одеський національний політехнічний університет*

Для того, щоб ефективно впливати на хід інноваційного розвитку території, необхідно враховувати закономірності та фактори сучасного інноваційного розвитку і, в першу чергу, сучасні особливості відтворювальних процесів. Розглянемо загальну логіку і тенденції сучасного інноваційного розвитку регіонів, в тому числі перехід від індустріальної до постіндустріальної моделі, а також глобалізацію процесів розвитку.

Основною тенденцією розвитку сучасного суспільства стало скорочення відносної частки зайнятих у матеріальному виробництві та збільшення частки тих, хто зайнятий у нематеріальному виробництві. Однією з особливостей останнього періоду є виникнення постіндустріальних економічних систем, які становлять наступний, вищий рівень організації господарства. Це стає можливим тільки в умовах глобалізації світової економіки і тільки в тих економічно розвинутих країнах, які до цього часу були безумовними лідерами в науково-технічній та освітній сферах.

Упродовж останнього десятиріччя ХХ ст. дедалі виразніше формувалися нові відносини країн на світовому ринку. Так, якщо до 70-х років розвинуті індустріальні країни здебільшого самостійно забезпечували свої внутрішні потреби в індустріальній продукції й були основними її постачальниками на світовому ринку, то наприкінці ХХ ст. міжнародні ринки індустріальної продукції частіше стають полем діяльності нових індустріальних держав, тоді